DZIENNIK URZĘDOWY
MINISTERSTWA SKARBU

31 grudnia | Nr. 36 | Rok 1934.

Cena numeru niniejszego 75 gr, z przesyłką zwyczajną 90 gr, poleconą zł 1,20. Prenumerata kwartalna 6 zł. Cena ogłoszeń za tekstem od wiersza 1 m/m szpalty redakcyjnej 40 gr, tabelaryczne i cyfrowe 80 gr. Materjał redakcyjny oraz ogłoszenia, które na mocy przepisów obowiązujących podlegają opublikowaniu w „Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Skarbu", należy kierować do Administracji, Rymarska 3, Tel. redakcji Min. Sk. 12.12.29, tel. Administracji Min. Sk. 11.05.08.

Za terminowy druk ogłoszeń Administracja nie odpowiada. Konto czekowe w P.K.O. Nr. 30305.

OD ADMINISTRACJI.

Celem uniknięcia przerwy w dostarczaniu „Dziennika Urzędowego" Administracja przypomina, iż czas odnowić prenumeratę na kwartał I 1935 r., która wynosi z przesyłką pocztową zł. 6,00.

TREŚĆ DZIAŁU URZĘDOWEGO:

469.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 6 grudnia 1934 r.

w sprawie zwolnienia niektórych zakładów detalicznej sprzedaży spirytusu i napojów alkoholowych od obowiązku uiszczania opłat z tytułu prowadzenia tej sprzedaży.

Na podstawie art. 62 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 11 lipca 1932 r. o monopolu spirytusowym, opodatkowaniu kwasu octowego i drożdży oraz sprzedaży napojów alkoholowych (Dz. U. R. P. Nr. 63, poz. 586) w brzmieniu rozporządzeń Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr. 84, poz. 615) i z dnia 24 października 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr. 96, poz. 863) zarządzam co następuje:

§ 1. Zwalnia się na rok 1935 zakłady, o których mowa w § 1 część IV punkt 1 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 18 grudnia 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr. 100, poz. 766), znajdujące się w miejscowościach, liczących do 2.000 mieszkańców włącznie, od opłat od sprzedaży spirytusu i napojów alkoholowych.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu:
(—) *Wł. Zawadzki*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 22 grudnia 1934 r. Nr. 109, poz. 964).

470.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 11 grudnia 1934 r.

w porozumieniu z Ministrami Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych o zniżkach celnych na śledzie.

Na podstawie art. 23 ust. 1 lit. a) i ust. 2 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. o prawie celnem (Dz. U. R. P. Nr. 84, poz. 610) zarządza się co następuje:

§ 1. Niżej wyszczególniony towar, sprowadzany przez porty polskiego obszaru celnego, podlega cłu zniżonemu w następującej wysokości:

Pozycja taryfy celnej	Nazwa towaru	Cło zniżone w złotych
117 z uwagi 1	Śledzie solone — o ile 10 kg tych śledzi zawiera nie więcej niż 60 sztuk — za pozwoleniem Ministra Skarbu:	
	a) w beczkach, od 1/1 beczki	8.—
	b) w półbeczkach, od ½ beczki	4.—

§ 2. W stosunku do towarów, które na podstawie niniejszego rozporządzenia mogłyby korzystać ze zniżek celnych, lecz które na skutek braku pozwolenia, zostaną oclone bez zastosowania tych zniżek, może być wydane pozwolenie i zarządzony zwrot różnicy należności między cłem normalnem a zniżonem, jeżeli:

a) zostanie ustalona przez urząd celny tożsamość towaru przed wydaniem jego do wolnego obrotu, przyczem ustalenie tożsamości winno się odbyć przez wydzielenie prób w sposób ustalony przepisami wykonawczemi do prawa celnego,

b) podanie o zastosowanie zniżki celnej będzie złożone w przeciągu 30-tu dni od dnia ostatecznego ustalenia wyniku rewizji przez urząd celny albo w drodze odwołania przez Ministerstwo Skarbu.

Jeżeli petent wystąpi o zniżkę celną przed sprowadzeniem towaru, lecz ocli go za cłem normalnem, zanim wydane zostanie pozwolenie na zastosowanie zniżki celnej, to w takich przypadkach zwrot różnicy pomiędzy cłem normalnem a zniżonem następuje na skutek podania strony do Ministerstwa Skarbu, złożonego w przeciągu 30-tu dni od daty udzielenia pozwolenia na zastosowanie zniżki celnej wraz z kwitem celnym oraz z dowodami stwierdzającemi zgodnie z niniejszem rozporządzeniem tożsamość towaru.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1935 r.

Minister Skarbu:
(—) *Wł. Zawadzki.*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 22 grudnia 1934 r. Nr. 109, poz. 966).

471.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 7 grudnia 1934 r.

o przyjmowaniu złotych 4½% listów zastawnych Państwowego Banku Rolnego Serji I-ej na spłatę zaległości podatkowych.

Na podstawie art. 1 ustęp 1 lit. c) ustawy z dnia 10 marca 1932 r. o spłacie zaległości podatkowych (Dz. U. R. P. Nr. 29, poz. 291) zarządzam co następuje:

§ 1. 1) Złote 4½% listy zastawne Państwowego Banku Rolnego Serji I-ej, emitowane na podstawie rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 30 lipca 1932 r. wydanego w porozumieniu z Ministrem Skarbu o emisji złotych 4½% listów zastawnych Państwowego Banku Rolnego Serji I-ej i o pożyczkach w tych listach udzielanych (Dz. U. R. P. Nr. 75, poz. 677), będą przyjmowane przez Skarb Państwa — z zastrzeżeniami wynikającemi z § 2 — według wartości nominalnej, od wszystkich ich posiadaczy, na spłatę wszystkich zaległych państwowych podatków bezpośrednich oraz podatków: spadkowego i od darowizn, których termin płatności upłynął przed dniem 1 stycznia 1933 r., wraz z przypadającemi od tych podatków karami za zwłokę lub odsetkami za odroczenie tudzież dodatkami państwowemi.

Jeżeli podatek spadkowy lub od darowizn został rozłożony na raty, to w sposób wyżej określony może być uiszczona tylko zaległość z tytułu tych rat, których termin płatności upłynął przed dniem 1 stycznia 1933 r., wraz z przypadającemi od tych rat karami za zwłokę lub odsetkami za odroczenie.

2) Osoby, które wykażą, że one lub ich spadkodawcy otrzymali 4½% listy zastawne Państwowego Banku Rolnego, wymienione w ust. 1, tytułem wynagrodzenia za grunta sprzedane z parcelacji od nabywców, którym zostały udzielone pożyczki w tych listach, mogą spłacać temi listami po kursie nominalnym — z zastrzeżeniami wynikającemi z § 2 — wszelkie należności z tytułu państwowych podatków bezpośrednich, płatne po dniu 31 grudnia 1932 r. wraz z przypadającemi od nich karami za zwłokę lub odsetkami za odroczenie tudzież dodatkami państwowemi, do wysokości połowy tych należności przy jednoczesnej spłacie co najmniej drugiej połowy w gotówce. Podatki: spadkowy i od darowizn osoby wymienione w zdaniu poprzedniem, mogą spłacać temi listami w całości i bez względu na terminy płatności poszczególnych rat.

§ 2. 1) Listy zastawne, o których mowa w § 1, przyjmowane będą na pokrycie należności, w tym paragrafie wymienionych, tylko w sumie podzielnej przez 100 bez reszty. Reszta podatku, pozostająca po podzieleniu całej należności przez 100, winna być uiszczoną równocześnie gotówką.

2) Koszty egzekucyjne, dodatki do podatków państwowych na rzecz związków samorządowych, tudzież przypadające od tych dodatków kary za zwłokę lub odsetki za odroczenie winny być wpłacone w gotówce, równocześnie z zapłatą podatków, o których mowa w § 1, listami zastawnemi.

§ 3. 1) Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

2) Równocześnie traci moc obowiązującą rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 30 marca 1933 r. o przyjmowaniu złotych 4½% listów zastawnych Państwowego Banku Rolnego Serji I-ej na spłatę zaległości podatkowych (Dz. U. R. P. Nr. 24, poz. 198).

Minister Skarbu: *Wł. Zawadzki*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 22 grudnia 1934 r. Nr. 109, poz. 965).

472.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI

z dnia 17 grudnia 1934 r.

w sprawie uiszczania opłat sądowych.

Na podstawie art. 22 i 115 przepisów o kosztach sądowych (Dz. U. R. P. z 1934 r. Nr. 93, poz. 837) w porozumieniu z Ministerstwem Skarbu i Najwyższą Izbą Kontroli zarządzam co następuje:

§ 1. Opłaty sądowe uiszcza się, jeżeli wysokość tych opłat nie przewyższa 50 zł, znaczkami sądowemi z napisem „opłata sądowa".

§ 2. Gotówką uiszcza się wszelkie opłaty, których wysokość przewyższa 50 zł, a ponadto, bez względu na ich wysokość — opłaty, ściągane w drodze egzekucji, kaucje kasacyjne oraz opłaty w postępowaniu karnem.

W braku znaczków sądowych każdą opłatę sądową można uiścić w gotówce.

Opłaty gotówkowe wpłaca się do kas sądowych na podstawie szczegółowych przepisów o tych kasach.

§ 3. Opłacający znaczkami sądowemi nakleja je na podaniu i na załącznikach, wnoszonych do sądu. Znaczki należy naklejać na egzemplarzach, przeznaczonych dla sądu.

Kto opłaca na wezwanie sądu lub dodatkowo, wnosi opłatę do sądu przez naklejenie znaczków na otrzymanem wezwaniu; może naklejać znaczki również na karcie czystego papieru, podając na nim numer sprawy i swe nazwisko. Można nakleić znaczki także osobiście na odnośnem piśmie w sekretarjacie właściwego wydziału (oddziału).

Opłatę za sporządzenie dokumentu, spisanie ugody lub za dokonanie innej czynności sądowej uiszcza się przez naklejenie znaczków na odpowiedniej karcie akt sprawy, stwierdzającej tę czynność; na wydanych stronie dokumentach należy zaznaczyć wysokość pobranej opłaty. Jeżeli z czynności sądowej nie spisuje się protokółu, należy znaczki nakleić na dokumencie, wydanym stronie.

Znaczki nakleja się na pierwszej stronie pisma lub załącznika jedne obok drugich lub jedne nad drugiemi, w miarę możności bez odstępu.

§ 4. Opłacający znaczkami nie może ich kasować. Znaczki przez niego skasowane nie będą przyjmowane.

Znaczki kasować będzie sędzia lub urzędnik, upoważniony do przyjmowania pism w sądzie lub do wydawania dokumentów zaraz po otrzymaniu w sądzie pisma, zaopatrzonego znaczkami.

Znaczki kasuje się kasownikiem lub przez przekreślenie nakrzyż atramentem tak, aby końce kresek przechodziły na papier, na którym naklejono znaczki, przyczem należy na każdym z nich zaznaczyć datę skasowania, a obok znaczków wypisać sumę, na jaką skasowano znaczki, oraz położyć podpis kasującego.

Przy składaniu ustnych oświadczeń znaczki nakleja na odpowiedniej karcie akt i zaraz kasuje sędzia lub urzędnik, który oświadczenie przyjął.

Każdy urzędnik obowiązany jest nakleić i skasować znaczek, jeżeli załatwiając sprawę dostrzeże znaczek nienaklejonym lub nieskasowanym.

Przed skasowaniem znaczków należy zbadać, czy nie są one sfałszowane lub powtórnie użyte. Jeżeli istnieje co do tego podejrzenie, nie należy znaczków kasować; natomiast o istniejącem podejrzeniu trzeba bezzwłocznie zawiadomić kierownika sądu. Jeżeli kierownik uzna podejrzenie za uzasadnione, wydaje zarządzenie co do ponownego uiszczenia opłaty oraz wszczyna właściwe dochodzenie, przesyłając znaczki do Oddziału Ekspertyz Banku Polskiego przy Polskiej Wytwórni Papierów Wartościowych w Warszawie. Do akt sprawy dołącza się uwierzytelnione odpisy pism, które były zaopatrzone podejrzanemi znaczkami.

O każdym stwierdzonym fakcie użycia znaczków sfałszowanych należy zawiadomić Ministerstwo Sprawiedliwości.

§ 5. Na żądanie osoby interesowanej należy wydać jej bezpłatnie poświadczenie wysokości opłaty, uiszczonej znaczkami.

§ 6. Ministerstwo Sprawiedliwości ogłasza w Monitorze Polskim i Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Sprawiedliwości opis znaczków sądowych, puszczonych w obieg, jako też o wycofaniu znaczków z obiegu.

§ 7. Znaczki sądowe przygotowuje na zamówienie Ministerstwa Sprawiedliwości Polska Wytwórnia Papierów Wartościowych w Warszawie i dostarcza cały nakład tych znaczków do Biura Znaków Wartościowych przy Ministerstwie Skarbu.

Ministerstwo Sprawiedliwości przesyła Ministerstwu Skarbu odpis zamówienia znaczków i zawiadamia to Ministerstwo o liczbie znaczków każdej kategorji, w które winny być zaopatrzone właściwe kasy urzędów skarbowych. Zgodnie z tem Biuro Znaków Wartościowych rozsyła kasom urzędów skarbowych odpowiednią ilość znaczków, pozostawiając resztę w swoim skarbcu w celu stopniowego zasilania kas urzędów skarbowych w miarę zgłaszania zapotrzebowań.

Kasy urzędów skarbowych obowiązane są czuwać nad posiadaniem dostatecznego zapasu znaczków oraz należytem jego zawczasu uzupełnieniem.

Biuro Znaków Wartościowych w terminie ośmiodniowym po upływie każdego miesiąca przesyła Ministerstwu Sprawiedliwości odpisy dzienników przychodu i rozchodu znaczków sądowych za ubiegły miesiąc.

§ 8. Znaczki sądowe sprzedają dystrybutorzy, upoważnieni w myśl przepisów obowiązujących do sprzedaży znaczków stemplowych, po cenie, która równa się wartości nominalnej znaczka.

Przepisy, dotyczące sprzedaży znaczków stemplowych przez dystrybentów, stosuje się odpowiednio także do sprzedaży znaczków sądowych.

§ 9. Również kasy sądowe mogą sprzedawać znaczki sądowe. Na wniosek prezesa sądu apelacyjnego lub okręgowego Ministerstwo Sprawiedliwości w porozumieniu z Ministerstwem Skarbu oznaczy dla każdego z sądów wysokość zaliczki w znaczkach. Właściwe kasy urzędów skarbowych wydawać będą sądom zaliczki w znaczkach sądowych za urzędowem pokwitowaniem odbioru, bez pobrania wzamian gotówki.

Wykaz przyznanych poszczególnym sądom zaliczek ogłasza się w Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Sprawiedliwości. Ogłoszeniu w tymże Dzienniku podlegają również po uprzednim porozumieniu Ministerstwa Sprawiedliwości z Ministerstwem Skarbu wszelkie zmiany w pierwotnie zatwierdzonym wykazie.

Jeżeliby zaliczka, oznaczona dla danego sądu, okazała się nieodpowiednia, sąd winien wystąpić z umotywowanym wnioskiem o jej zmniejszenie lub podwyższenie. W razie zmniejszenia zaliczki należy równowartość pieniężna tego zmniejszenia wpłacić do kasy urzędu skarbowego, dołączając pismo wyjaśniające.

Całkowite wyrachowanie się z zaliczek następuje w razie zwinięcia sądu lub cofnięcia zezwolenia na sprzedaż znaczków przez kasę sądową. W tych przypadkach należy bezzwłocznie zwrócić do kasy urzędu skarbowego niesprzedane znaczki i wpłacić odpowiednią gotówkę.

Sądy podnoszą przyznane im w znaczkach zaliczki w całości jednorazowo, a za gotówkę, uzyskaną ze sprzedaży znaczków, nabywają dalszy ich zapas we właściwych kasach urzędów

skarbowych na podstawie odpowiedniego zapotrzebowania. Sądy, w których siedzibie niema kasy urzędu skarbowego, wpłacają powyższą gotówkę zapomocą blankietów nadawczych Pocztowej Kasy Oszczędności na konto czekowe kasy urzędu skarbowego, wskazując na odwrotnej stronie blankietów kategorję i ilość żądanych znaczków. Kasa urzędu skarbowego wysyła znaczki pocztą w dniu otrzymania wyciągu z konta czekowego, zawierającego wpłaconą sumę.

Wykupywanie znaczków wzamian za uzyskaną ze sprzedaży znaczków gotówką winno odbywać się przynajmniej raz na miesiąc, a w każdym razie w dniu, w którym wspomniana gotówka przewyższa 500 zł.

Znaczki sądowe, przekazane kasie sądowej celem sprzedaży, oraz uzyskaną ze sprzedaży znaczków gotówkę, przechowuje się w odpowiedniej teczce w szafie (kasie) żelaznej, przeznaczonej do przechowywania gotowizny kasy sądowej, i uwzględnia się przy codziennem przeliczaniu zapasu kasy sądowej. Wysokość zaliczki w znaczkach oraz codzienny stan zapasu znaczków i gotówki odnotowuje się w zwykłym zeszycie, który pozostaje w powyższej teczce.

Znaczki sądowe, wycofane z obiegu, jako też znaczki uszkodzone, sąd zwraca właściwej kasie urzędu skarbowego, która wzamian wydaje sądowi inne znaczki na sumę, równającą się ogólnej sumie znaczków zwróconych.

§ 10. Gotówkę, wpłaconą za znaczki przez kasy sądowe i dystrybutorów do kas urzędów skarbowych, zarachowuje się na dochód budżetu Ministerstwa Sprawiedliwości.

§ 11. W nieobjętych przepisami o kosztach sądowych (Dz. U. R. P. z 1934 r. Nr. 93, poz. 837) sprawach cywilnych, w których w myśl przepisów obowiązujących wymiar opłaty sądowej należy do urzędów skarbowych, można opłatę sądową, wymierzoną przez urząd skarbowy, uiścić bezpośrednio gotówką w kasie urzędu skarbowego. Wpływy, uzyskane z tych opłat, kasa urzędu skarbowego zarachowuje na dochód budżetu Ministerstwa Sprawiedliwości.

§ 12. Przepisy rozporządzenia niniejszego nie dotyczą opłat za doręczenie, których sposób uiszczania określa osobne rozporządzenie.

§ 13. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1935 r.

Jednocześnie traci moc obowiązującą rozporządzenie Ministrów Sprawiedliwości i Skarbu z dnia 31 marca 1932 r. w sprawie uiszczania opłat i kosztów sądowych w postępowaniu cywilnem (Dz. U. R. P. Nr. 27, poz. 269).

Minister Sprawiedliwości:
(—) *Czesław Michałowski.*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 22 grudnia 1934 r. Nr. 109, poz. 971).

473.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI

z dnia 17 grudnia 1934 r.

o opłacie za doręczenie w sprawach cywilnych.

Na podstawie art. 48 i 115 przepisów o kosztach sądowych (Dz. U. R. P. z 1934 r. Nr. 93, poz. 837) w porozumieniu z Ministerstwem Skarbu i Najwyższą Izbą Kontroli zarządzam co następuje:

§ 1. Powołane w rozporządzeniu niniejszem bez bliższego określenia: artykuły odnoszą się do przepisów o kosztach sądowych (Dz. U. R. P. z 1934 r. Nr. 93, poz. 837), paragrafy zaś — do rozporządzenia niniejszego.

§ 2. Opłata stosunkowa za doręczenie wynosi piątą część sumy, którą według przepisów o kosztach sądowych należy uiścić tytułem wpisu stosunkowego lub stałego albo opłaty stosunkowej.

Suma opłaty stosunkowej za doręczenie lub wszystkich opłat stosunkowych za doręczenie, w razie zgłoszenia równocześnie w jednem piśmie lub w jednem oświadczeniu kilku wniosków, podlegających tej opłacie, nie może być niższa od 2 zł 50 gr ani wyższa nad 100 zł.

§ 3. Jeżeli obowiązujące przepisy zwalniają poszczególne sprawy lub czynności bądź tylko od wpisu, bądź też od opłat sądowych wogóle z wyłączeniem jednak opłaty za doręczenie, wówczas opłatę stosunkową za doręczenie oblicza się według sumy, którą należałoby uiścić tytułem wpisu, gdyby nie zachodził przypadek uwolnienia.

§ 4. Jeżeli wpis stosunkowy nie został jeszcze oznaczony, opłatę stosunkową za doręczenie oblicza się tymczasowo według tymczasowo oznaczonego wpisu od powództwa.

§ 5. Opłatę stosunkową za doręczenie pobiera się we wszystkich sprawach, podlegających opłacie wpisu stosunkowego lub stałego opłacie stosunkowej, z wyjątkami, zawartemi w §§ 6 — 8.

§ 6. Opłatę stałą za doręczenie pobiera się:

w wysokości 2 zł 50 gr od:

1) skargi kasacyjnej;

2) zażalenia, jeżeli nie jest połączone z innym środkiem odwoławczym;

3) wniosku o ponowne wydanie tytułu wykonawczego wzamian utraconego (art. 537 k. p. c.);

w wysokości 1 zł od:

skargi na czynności komornika lub notarjusza.

§ 7. Opłatę stałą za doręczenie w wysokości 50 gr od każdego doręczenia pobiera się:

1) w postępowaniu o nadanie klauzuli wykonalności, z wyjątkiem zażaleń, które podlegają opłacie stałej, przewidzianej w § 6;

2) w sprawach, wymienionych w art. 89, 90 i 109;

3) w postępowaniu hipotecznem na obszasze mocy obowiązującej Kodeksu Napoleona i tomu X cz. 1 Zwodu praw;

4) we wszystkich sprawach cywilnych, nieobjętych przepisami o kosztach sądowych (Dz. U. R. P. z 1934 r. Nr. 93, poz. 837).

§ 8. Opłaty za doręczenie nie pobiera się od wniosków o zabezpieczenie powództwa, zgłoszonych w pozwie lub w toku sporu (art. 32 ust. 2), oraz w razie zawarcia ugody przed sądem w przypadkach, przewidzianych w art. 33 ust. 1.

§ 9. Opłatę za doręczenie, przewidzianą w §§ 5 i 6, uiszcza osoba, obowiązana do uiszczenia wpisu lub opłaty stosunkowej.

Jeżeli rozporządzenie niniejsze nie stanowi inaczej, do uiszczenia, wymiaru, zwrotu i skutków nieuiszczenia opłaty za doręczenie stosuje się odpowiednio przepisy, dotyczące wpisu lub opłaty stosunkowej, z wyjątkami następującemi:

1) nie stosuje się przepisów art. 37 — 39;

2) w przypadkach, przewidzianych w art. 30 ust. 2 i 3, powód, uiszczając drugą połowę wpisu, winien równocześnie uzupełnić uiszczoną już opłatę za doręczenie w ten sposób, aby suma tych opłat odpowiadała opłacie, obliczonej według całego wpisu;

3) w przypadkach, przewidzianych w art. 37, powód obowiązany jest przy ponownem wniesieniu powództwa uiścić opłatę za doręczenie w wysokości, obliczonej według całego wpisu od powództwa.

§ 10. Opłatę za doręczenie, przewidzianą w § 7, uiszcza osoba, która wnosiła o podjęcie czynności, powodującej doręczenie, w sprawach zaś, które prowadzi się z urzędu — osoba, w w której interesie postępowanie się toczy.

Doręczenie, które następuje tylko na wniosek, będzie zaniechane, jeżeli opłata za doręczenie nie została uiszczona bądź przy zgłoszeniu wniosku, bądź w terminie tygodniowym od dnia doręczenia osobie obowiązanej wezwania o uiszczeniu opłaty.

Jeżeli w myśl przepisów obowiązujących doręczenie winno nastąpić z urzędu, doręczenie należy uskutecznić, choćby opłata nie została uiszczona, a zarazem zarządzić ściągnięcie opłaty od osoby, obowiązanej do jej uiszczenia.

§ 11. Opłatę za doręczenie, przewidzianą w § 7, pobiera sąd, w którym sprawa się toczy.

Opłatę za doręczenie, które ma być dokonane przez sąd wezwany, pobiera sąd wzywający, zawiadamiając o tem sąd wezwany przy przesłaniu sprawy. Jeżeli zajdzie potrzeba dalszych doręczeń w sądzie wezwanym, sąd ten pobiera opłaty od osoby, obowiązanej do ich uiszczenia.

§ 12. Opłatę za doręczenie stosunkową i stałą uiszcza się, jeżeli wysokość opłaty nie przewyższa 50 zł, znaczkami z napisem „opłata za doręczenie".

W razie braku znaczków, jak również w przypadku, gdy wysokość opł ty przewyższa 50 zł, opłatę za doręczenie uiszcza się gotówką według obowiązujących w tej mierze przepisów.

§ 13. Znaczki opłaty za doręczenie sprzedają kasy sądowe tudzież dystrybutorzy, upoważnieni; w myśl przepisów obowiązujących do sprzedaży znaczków stemplowych i sądowych.

Znaczki mogą być sprzedawane tylko pc cenie, która równa się wartości nominalne znaczka.

Przepisy, dotyczące sprzedaży znaczków stemplowych przez dystrybentów, stosuje się odpowiednio także do sprzedaży znaczków opłaty za doręczenie przy uwzględnieniu przepisów, zawartych w następnych dwóch ustępach.

Kasa sądu okręgowego lub sądu grodzkiego wydaje dystrybutorowi znaczki opłaty za doręczenie za gotówkę po potrąceniu prowizji procentowej w takiej wysokości, jaka została przyznana za sprzedaż znaczków stemplowych. W tym celu dystrubutor składa w kasie sądowej zamówienie, w którem wyszczególnia ilość sztuk zamówionych znaczków według kategorvi znaczków, ich wartość nominalną, wartość ogólną, stopę procentową przyznanej prowizji, sumę potrąconej prowizji i uiszczoną należność. Odbiór znaczków dystrybutor potwierdza na zamówieniu.

Załatwione zamówienia przesyła się sądowi okręgowemu celem uzupełnienia zapasu znaczków w kasie sądowej o sumę potrąconej na rzecz dystrybutora prowizji (§ 14 ust. 3). Sumę prowizji zarachowuje sąd okręgowy równocześnie na przychód i rozchód funduszu doręczeń (§§ 16 i 18).

§ 14. Znaczki opłaty za doręczenie sporządza na zamówienie Ministerstwa Sprawiedliwości Polska Wytwórnia Papierów Wartościowych i na podstawie zleceń tegoż Ministerstwa rozsyła je sądom okręgowym, zawiadamiając o ilości i o kategorji wysłanych znaczków interesowane sądy okręgowe i Ministerstwo Sprawiedliwości. Prezes sądu okręgowego bezzwłocznie po otrzymaniu znaczków przesyła wytwórni potwierdzenie odbioru, Ministerstwu Sprawiedliwości zaś — odpis tego potwierdzenia. Zapotrzebowanie znaczków prezes sądu okręgowego przesyła do Ministerstwa Sprawiedliwości.

Prezes sądu okręgowego ustala wysokość zapasu znaczków dla kasy sądu okręgowego oraz dla sądów grodzkich i sądów pracy, tudzież dla zamiejscowych wydziałów sądów okręgowych. Prezes sądu apelacyjnego ustala wysokość tego zapasu dla sądu apelacyjnego i zawiadamia o tem prezesa sądu okręgowego. O wysokości ustalonych zapasów prezes sądu okręgowego zawiadamia właściwe izby kontroli. Również o zwiększeniu i zmniejszeniu zapa-

su znaczków w poszczególnych sądach należy zawiadamiać właściwą izbę kontroli.

Sąd okręgowy wysyła sądom ustalone zapasy znaczków. Na uzupełnienie zapasu sąd okręgowy przesyła znaczki poszczególnym sądom na sumę, odpowiadającą wpłacie gotówkowej danego sądu za sprzedane znaczki oraz sumie prowizji, potrąconej na rzecz dystrybutorów.

Wysłanie znaczków, jako uzupełnienie zapasu wzamian za gotówkę, otrzymaną od sądu w ostatnim miesiącu okresu, winno być przez sąd okręgowy dokonane i zarachowane w tymże miesiącu.

Ogólny zapas znaczków sądu okręgowego, podlegający zarachowaniu w księdze znaczków opłaty za doręczenie (§ 19), winien być przechowywany w szafie (kasie) żelaznej, przeznaczonej do przechowywania cennych depozytów rzeczowych pod odpowiedzialnością dwóch urzędników, powołanych do codziennego otwierania i zamykania tej szafy (kasy). Wydanie znaczków z zapasu ogólnego następuje na podstawie piśmiennego polecenia prezesa sądu okręgowego.

Znaczki, przekazane kasie sądowej celem sprzedaży, oraz uzyskaną ze sprzedaży znaczków gotówkę przechowuje się w odpowiedniej teczce w szafie (kasie) żelaznej, przeznaczonej do przechowywania gotowizny kasy sądowej, i uwzględnia się przy codziennem przeliczaniu zapasu kasy sądowej. Sumę ustalonego zapasu znaczków oraz codzienny stan zapasu znaczków i gotówki odnotowuje się w zwykłym zeszycie, który pozostaje w powyższej teczce.

Ministerstwo Sprawiedliwości ogłasza w Monitorze Polskim i Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Sprawiedliwości opis znaczków opłaty za doręczenie, puszczonych w obieg, jako też o wycofaniu znaczków z obiegu.

Naklejanie i kasowanie znaczków opłaty za doręczenie odbywa się według przepisów o naklejaniu i kasowaniu znaczków sądowych.

Na żądanie osoby interesowanej należy wydać jej bezpłatne poświadczenie o wysokości opłaty za doręczenie, uiszczonej znaczkami.

Sądy apelacyjne, wydziały zamiejscowe sądów okręgowych, sądy grodzkie i sądy pracy zwracają znaczki zepsute lub wycofane z obiegu sądowi okręgowemu. Znaczki te będą komisyjnie zniszczone przez spalenie. Komisję zwołuje prezes sądu okręgowego. W skład komisji wchodzą: prezes sądu okręgowego lub jego zastępca, jako przewodniczący komisji, tudzież skarbnik i sekretarz sądu okręgowego. Odpis odnośnego protokółu należy przesłać Ministerstwu Sprawiedliwości. W związku z tem sąd okręgowy odpowiednio uzupełnia zapas znaczków danego sądu.

§ 15. Z sum, uzyskanych z opłat za doręczenie, tworzy się fundusz doręczeń.

Uzyskaną ze sprzedaży znaczków gotówkę sądy wpłacają najdalej dnia 20-go każdego miesiąca do Pocztowej Kasy Oszczędności: sądy okręgowe — na własne konto czekowe, wydziały zaś zamiejscowe oraz sądy grodzkie i pracy— na konto czekowe właściwego sądu okręgowego na rachunek funduszu doręczeń. Wpływy z tych opłat w sądach apelacyjnych będą wpłacane na konto czekowe miejscowego sądu okręgowego. Na odcinkach blankietów nadawczych (dowodach wpłaty) należy wyraźnie podać tytuł wpłaty: „za sprzedane znaczki za doręczenie".

Opłaty za doręczenie, pobierane gotówką, należy również zarachować na fundusz doręczeń. Odnośne sumy, zarachowane przez kasę sądową, narazie jako sumy niebudżetowe, będą przelewane z końcem danego miesiąca do funduszu doręczeń. Na przekazie przelewowym należy zaznaczyć wyraźnie, że suma przelana dotyczy opłaty za doręczenie, pobranej gotówką. Za tę gotówkę sąd okręgowy nie wydaje kasom sądowym znaczków.

§ 16. Z funduszu doręczeń pokrywa się:

a) wynagrodzenie kontraktowych woźnych sądowych, przyjętych do wykonywania doręczeń pism sądowych;
b) wynagrodzenie zarządów miejskich i gminnych za wykonywanie przez funkcjonarjuszów gminnych doręczeń w postępowaniu cywilnem;
c) koszty druku i przesyłki znaczków (§ 14);
d) prowizję na rzecz dystrybutorów za sprzedaż znaczków opłaty za doręczenie;
e) inne wydatki, pozostające w związku ze sporządzaniem pism sądowych i ich doręczaniem.

Wszelkie inne wydatki mogą być dokonywane na podstawie każdorazowego zezwolenia Ministra Sprawiedliwości za zgodą Ministra Skarbu.

Pozostałą po pokryciu powyższych wydatków resztę gotowizny funduszu doręczeń przelewa się z końcem okresu budżetowego do Skarbu Państwa na dochód budżetu Ministerstwa Sprawiedliwości.

§ 17. Liczbę kontraktowych woźnych, opłacanych z funduszu doręczeń, i wysokość ich wynagrodzenia ustala Ministerstwo Sprawiedliwości.

Wynagrodzenie zarządów miejskich i gminnych (§ 16 ust. 1 pkt. b) ustala się na 20 gr za każde, dokonane przez funkcjonarjusza gminnego doręczenie w postępowaniu cywilnem.

Wynagrodzenie zarządów miejskich i gminnych za powyższą czynność może Ministerstwo Sprawiedliwości określić w sumie ryczałtowej, ustalonej na podstawie przeciętnej liczby doręczeń i w zależności od warunków miejscowych.

Prezes sądu okręgowego zarządza wypłatę wynagrodzeń kontraktowym woźnym sądowym na podstawie odpowiednich list miesięcznych, zarządom zaś miejskim i gminnym na podstawie przedstawionych przez nich rachunków, które dla sądu okręgowego potwierdza prezes tegoż

sądu, a dla innych sądów — właściwi ich kierownicy.

§ 18. Sąd okręgowy prowadzi księgę kasową funduszu doręczeń (wzór Nr. 1) osobno na każdy okres budżetowy. Przychody zapisuje się w dniu otrzymania wyciągu z konta czekowego, a rozchody w dniu wystawienia i wysłania czeku przekazowego Pocztowej Kasy Oszczędności. Rubrykę 7 wypełnia się dodatkowo na podstawie wyciągu z konta czekowego. Na wyciągach z konta i na innych dowodach przychodowych i rozchodowych wypisuje się odnośne pozycje księgi.

Księgę sumuje się w dniach dokonania zapisów, wyprowadzając sumy łączne od początku okresu oraz pozostałość na dzień następny.

Na podstawie tej księgi sądy okręgowe sporządzają miesięczne sprawozdania z obrotów funduszu doręczeń (wzór Nr. 2) i najdalej z końcem pierwszego miesiąca po sprawozdawczym przysyłają po jednym egzemplarzu Ministerstwu Sprawiedliwości i właściwej izbie kontroli.

§ 19. Sąd okręgowy na obroty ogólnego zapasu znaczków prowadzi „Księgę znaczków opłaty za doręczenie" (wzór Nr. 3). Zapisy w rubrykach 3 i 10 należy uskuteczniać z uwzględnieniem podziału obrotów znaczków w rocznym wykazie (wzór Nr. 4).

Otrzymywane z wytwórni znaczki sąd okręgowy zarachowuje zawsze w tym okresie budżetowym, w którym zostały wysłane, chociażby wpłynęły do sądu okręgowego dopiero z początkiem nowego okresu.

Sumowanie księgi i wyprowadzenie pozostałości odbywa się w sposób analogiczny do wskazanego w § 18.

Na podstawie tej księgi sąd okręgowy sporządza roczny wykaz obrotu znaczków (wzór Nr. 4) i najdalej z końcem pierwszego miesiąca po upływie okresu budżetowego przesyła dwa egzemplarze Ministerstwu Sprawiedliwości. Na jednym z nich Ministerstwo potwierdza zgodność znaczków, wysłanych z wytwórni do sądu okręgowego, poczem wykaz ten zwraca sądowi okręgowemu celem przesłania właściwej izbie kontroli.

§ 20. Księgi (§§ 18 i 19) powinny być ponumerowane i zesznurowane, a końce sznurów przypieczętowane. Prezes sądu okręgowego potwierdza liczbę kart w księdze.

Rewizję ksiąg przeprowadza prezes sądu okręgowego przynajmniej raz na kwartał, czyniąc w księdze wzmiankę, stwierdzającą wyniki rewizji, przyczem sumy należy wyrazić także słowami.

Księgi te i dowody pozostają w sądach okręgowych do dyspozycji organów kontroli.

§ 21. Obroty znaczków, przesłanych przez Polską Wytwórnię Papierów Wartościowych sądom okręgowym (§ 14), prowadzi na podstawie nadsyłanych przez wytwórnię zawiadomień Ministerstwo Sprawiedliwości w księdze znaczków według wzoru Nr. 5.

Na podstawie tej księgi oraz nadsyłanych przez sądy okręgowe sprawozdań i wykazów (wzór Nr. 2 i 4) Ministerstwo sporządza roczne zamknięcia funduszu doręczeń i obrotu znaczków. Zamknięcie funduszu doręczeń przesyła się Ministerstwu Skarbu w terminie i trybie, ustalonym w § 79 przepisów rachunkowo-kasowych oraz odrębnemi zarządzeniami Ministerstwa Skarbu co do zamknięć rachunkowych rocznych. Zamknięcie obrotu znaczków przesyła się Najwyższej Izbie Kontroli najdalej w końcu trzeciego miesiąca po upływie okresu budżetowego.

§ 22. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1935 r.

Jednocześnie traci moc obowiązującą rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 31 marca 1932 r. w sprawie opłaty za doręczenia sądowe w sprawach cywilnych (Dz. U. R. P. Nr. 27, poz. 270) wraz z późniejszemi zmianami.

Minister Sprawiedliwości:
(—) *Czesław Michałowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 22 grudnia 1934 r. Nr. 109, poz. 972).

Załączniki do rozp. Min. Sprawiedliwości z dnia 17 grudnia 1934 r. (poz. 473).

Wzór Nr. 1.

Księga kasowa funduszu doręczeń

Przychód							Rozchód								
1	2	3	4				5	6	7	8	9		10		11
Nr. kolejny	Nr. i data wyciągu z konta czekowego	Nazwa sądu wpłacającego	Suma przychodu P.K.O. za sprzedane znaczki		Suma przychodu P.K.O. opłaty uiszczone gotówką		Nr. kolejny	Numer i data przekazu czekowego	Nr. i data wyciągu z konta czekowego	Komu wypłacono i tytuł należności	Suma rozchodu P. K. O.		Pozostałość na dzień następny (P. K. O.)		Uwagi
			zł	gr	zł	gr					zł	gr	zł	gr	

Wzór Nr. 2.

Sprawozdanie z obrotu funduszu doręczeń Sądu Okręgowego

w ....

za miesiąc ....

T r e ś ć	zł	gr
Od początku okresu budżetowego do miesiąca sprawozdawczego wpłynęło . .		
W miesiącu sprawozdawczym wpłynęło:		
a) za sprzedane znaczki		
b) tytułem opłaty pobranej gotówką		
Razem przychód		
Od początku okresu budżetowego do miesiąca sprawozdawczego wydano . .		
W miesiącu sprawozdawczym wydano:		
a) wynagrodzenie kontraktowych woźnych sądowych, opłacanych z funduszu doręczeń		
b) wynagrodzenie zarządów miejskich i gminnych za wykonywanie doręczeń		
c) prowizja na rzecz dystrybutorów		
d)		
Z końcem okresu budżetowego przelano do Skarbu Państwa na dochód budżetu Ministerstwa Sprawiedliwości		
Razem rozchód		
Pozostałość na miesiąc następny . .		

Prezes Sądu Okręgowego

Wzór Nr. 3.

KSIĘGA ZNACZKÓW OPŁATY ZA DORĘCZENIE.

Przychód							Roz		
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
Nr. kolejny	Data otrzymania znaczków	Treść	Kategorje znaczków otrzymanych z wytwórni oraz zwróconych przez sądy				Nr. kolejny	Data	Treść
			po	po	po	po			
			ilość sztuk						

chód				Pozostałość znaczków				
11	12	13	14	15	16	17	18	19
Kategorje znaczków wydanych kasie sądu okręgowego oraz innym sądom tudzież znaczków zniszczonych				Kategorje znaczków				Uwagi
po	po	po	po	po	po	po	po	
ilość sztuk				ilość sztuk				

Wzór Nr. 4.

Sąd Okręgowy w ....

Wykaz obrotu znaczków opłaty za doręczenie za okres budżetowy ....

Treść	Kategorje znaczków w			
	po	po	po	po
	ilość sztuk			
Pozostałość z ubiegłego okresu				
Przychód:				
Otrzymano z wytwórni				
Zwrócono przez sądy tytułem zmniejszenia zapasu . .				
Zwrócono przez sądy jako zepsute i wycofane z obiegu .				
Razem przychód z pozostałością				
Rozchód:				
Wydano sądom tytułem zapasu i jego zwiększenia . .				
Wydano sądom wzamian za nadesłaną gotówkę . .				
Wydano sądom wzamian za zepsute i wycofane z obiegu .				
Zniszczono protokólarnie				
Razem rozchód . . .				
Pozostałość na okres następny .				

Prezes Sądu Okręgowego

Wzór Nr. 5.

KSIĘGA ZNACZKÓW OPŁATY ZA DORĘCZENIE.

Zamówiono w wytwórni					Wysłano z wytwórni do Sądu Okręgowego						Pozostałość znaczków				Uwagi
Data i numer zamówienia	kategorje znaczków				Data i numer zamówienia	Sąd Okręgowy w	kategorje znaczków								
	po	po	po	po			po	po	po	po	po	po	po	po	
	ilość sztuk						ilość sztuk								

474.

ZARZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 20 grudnia 1934 r.

w sprawie zmian w zaszeregowaniu kas urzędów skarbowych w okręgu administracyjnym Izby Skarbowej w Poznaniu do jednego z dwóch typów.

Na zasadzie art. 4, 12 i 15 ustawy z dnia 31 lipca 1919 r. o tymczasowej organizacji władz i urzędów skarbowych (Dz. P. P. P. Nr. 65, poz. 391) zarządzam, co następuje:

§ 1. Znosi się istniejącą przy urzędzie Opłat Stemplowych w Poznaniu kasę typu B.

§ 2. Z zakresu działania Urzędu Opłat Stemplowych w Poznaniu wyłącza się czynności rachunkowe i kasowe i przekazuje się te czynności 1 Urzędowi Skarbowemu w Poznaniu.

§ 3. Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1935 roku.

Minister Skarbu:
(—) *Wł. Zawadzki.*

475.

ZARZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 15 grudnia 1934 r.

o zasadach szkolenia praktykantów na stanowiska administracyjne oraz techniczne I kategorji w państwowej służbie skarbowej.

Na zasadzie rozporządzeń Rady Ministrów z dnia 16 stycznia 1925 r. o służbie przygotowawczej i egzaminie kandydatów na stanowiska administracyjne oraz techniczne I kategorji w państwowej służbie skarbowej (Dz. U. R. P. Nr. 11, poz. poz. 78 i 79) zarządzam co następuje:

§ 1. Celem służby przygotowawczej jest przygotowanie praktykanta do pełnienia służby w odpowiednim dziale administracji skarbowej drogą dokładnego zaznajomienia go z przepisami prawa materjalnego i formalnego oraz z metodami i techniką pracy władz skarbowych I i II instancji.

§ 2. W czasie służby przygotowawczej praktykant powinien ponadto nabyć lub pogłębić wiadomości z zakresu ustroju Państwa i organizacji władz państwowych i samorządowych ze szczególnem uwzględnieniem organizacji władz i urzędów skarbowych, prawa urzędniczego, postępowania administracyjnego i przepisów kancelaryjnych oraz zapoznać się z innemi dziedzinami prawa, których znajomość uznają za konieczne przepisy o służbie przygotowawczej.

§ 3. Przygotowanie praktykanta powinno iść zarówno w kierunku teoretycznego przyswojenia przez niego obowiązujących norm prawnych jak również w kierunku zdobycia umiejętności celowego stosowania tych norm w praktyce oraz załatwiania spraw, zleconych administracji skarbowej.

Studjując przepisy winien praktykant starać się wniknąć w daną sferę stosunków życiowych oraz zapoznać się z aktualnemi zasadami stosowania przepisów w praktyce.

§ 4. Każdemu praktykantowi władza uprawniona do mianowania wyznacza przy rozpoczęciu służby przygotowawczej specjalną dziedzinę z zakresu obowiązującego ustawodawstwa skarbowego, która w czasie praktyki ma być przedmiotem szczególnych studjów praktykanta (np. podatki bezpośrednie, podatki pośrednie i monopole, opłaty stemplowe i daniny pokrewne, celnictwo, rachunkowość i kasowość państwowa). Wynikiem tych studjów powinno być dokładne poznanie i zrozumienie przepisów danej dziedziny drogą praktyki urzędowej z uwzględnieniem wyjaśnień (okólników) władz przełożonych i orzecznictwa sądów najwyższych oraz umiejętność samodzielnego załatwiania spraw z danego zakresu w I i II instancji.

W czasie służby przygotowawczej, w zależności od jej wyników, władza może zmienić wyznaczoną dziedzinę specjalną. Zmiana dziedziny specjalnej może nastąpić także na prośbę praktykanta.

§ 5. Zakres, w jakim praktykant powinien w czasie służby przygotowawczej przyswoić sobie obowiązujące przepisy prawa materjalnego i formalnego oraz umiejętność ich stosowania, zawarty jest w załączniku do niniejszego zarządzenia, ustalającym programy służby przygotowawczej w poszczególnych działach służby skarbowej.

§ 6. Służbę przygotowawczą rozpoczyna praktykant w urzędzie I instancji, do którego należy wyznaczona mu specjalna dziedzina z zakresu obowiązującego ustawodawstwa skarbowego (§ 4).

§ 7. W czasie służby przygotowawczej powinien praktykant pracować nad swem przygotowaniem do przyszłej służby skarbowej nie tylko w biurze ale i poza biurem.

W biurze powinien praktykant wykonywać zlecone czynności, stosując się do wskazówek i zleceń kierowników działów, do których będzie przydzielony. Praca biurowa praktykanta winna mieć na względzie wyłącznie umożliwienie mu praktycznego zapoznania się z całokształtem służby w danym urzędzie drogą współdziałania w załatwianiu lub samodzielnego załatwiania typowych spraw bieżących oraz studjowania akt załatwionych a nie bieżące potrzeby urzędu.

Poza biurem powinien praktykant starać się opanować i pogłębić materjał, objęty programem służby przygotowawczej.

§ 8. Czuwanie nad szkoleniem praktykanta oraz opieka nad przebiegiem służby przygotowawczej w urzędzie I instancji należy do obowiązków naczelnika urzędu. W większych urzędach może naczelnik urzędu zlecić obowiązek czuwania nad szkoleniem doświadczonemu urzędnikowi, posiadającemu odpowiednie przygotowanie teoretyczne i praktyczne w zakresie wszystkich agend urzędu.

§ 9. Do obowiązków urzędnika, czuwającego nad szkoleniem praktykanta (§ 8) należy wykonywanie stałego nadzoru nad postępami pracy praktykanta, udzielanie mu wszelkich wskazówek, jakich będzie potrzebował w okresie praktyki, omawianie nasuwających się praktykantowi wątpliwości oraz czuwanie nad tem, aby przebieg służby przygotowawczej w urzędzie był zgodny z zarządzeniem niniejszem oraz programem obowiązującym w danym dziale administracji skarbowej. Ponadto należy umożliwić praktykantowi dostęp do źródeł, wyszczególnionych w programie służby przygotowawczej oraz zapoznać go dokładnie przy rozpoczęciu służby w urzędzie z niniejszem zarządzeniem i programem danego działu. Egzemplarz programu należy pozostawić do wyłącznego użytku praktykanta przez cały czas trwania praktyki.

§ 10. Służbę przygotowawczą w urzędzie I instancji rozpoczyna praktykant od zapoznania się z czynnościami kancelaryjnemi w drodze spełniania przez krótki czas pod nadzorem kierownika kancelarji czynności rejestracyjnych i ekspedycyjnych, poczem przechodzi na praktykę do tego działu, w którym są załatwiane sprawy z dziedziny, będącej przedmiotem studiów specjalnych (§ 4). W tym dziale praktykant rozpoczyna służbę od dokładnego szczegółowego przestudjowania akt kilku wskazanych mu załatwionych spraw. Studiowanie spraw polega na dokładnem zbadaniu przebiegu każdej sprawy, na zapoznaniu się ze stanem faktycznym sprawy i wszystkiemi jej etapami, na porównaniu stanu faktycznego sprawy z przytoczonemi w załatwieniu przepisami oraz na przyswojeniu wzorów załatwień. W danym dziale pozostaje praktykant tak długo, dopóki nie opanuje całkowicie sposobu załatwiania wszystkich typów spraw.

Jeżeli sprawy ze specjalnej dziedziny załatwiane są również w innym dziale urzędu praktykant powinien w ten sam sposób przejść służbę w tym innym dziale.

§ 11. Po ukończeniu przez praktykanta pracy w dziale lub działach, o których mowa w poprzednim paragrafie niniejszego zarządzenia, naczelnik urzędu ustala szczegółowy plan dalszej praktyki w pozostałych działach w ten sposób, ażeby cały okres służby przygotowawczej w urzędzie I instancji zamknął się w granicach 12 miesięcy od daty rozpoczęcia praktyki.

Powyższy plan ma charakter orjentacyjny. Nie należy bowiem przenosić praktykanta do innego działu, o ile nie zdążył jeszcze zapoznać się w sposób zadawalający z zakresem czynności danego działu. Przeniesienie praktykanta do innego działu może nastąpić także na jego własną prośbę.

Przy ustalaniu szczegółowego planu praktyki należy mieć na względzie okresowe prace urzędu w poszczególnych działach oraz ogólne wskazówki, zawarte w programie służby przygotowawczej.

§ 12. Praktyka w pozostałych działach urzędu (§ 11) powinna ograniczyć się do zapoznania praktykanta z organizacją i bardziej typowemi sprawami tych działów w takim stopniu, aby praktykant zdobył umiejętność samodzielnego załatwiania typowych spraw, lub wykonywania typowych czynności, należących do kompetencji danego urzędu.

Zapoznanie się z zakresem czynności każdego działu polega na dokładnem przestudjowaniu najważniejszych spraw i na samodzielnem załatwieniu przynajmniej kilku spraw bieżących każdego typu z zakresu czynności danego działu.

§ 13. W okresie służby przygotowawczej powinien praktykant zapoznać się praktycznie z lustracją wszystkich typów przedsiębiorstw (urzędów, instytucyj), podlegających kontroli danego urzędu, jak również z rachunkowością danego urzędu oraz ze sposobem załatwiania spraw gospodarczych.

§ 14. Nawet w razie wyznaczenia specjalnego urzędnika do czuwania nad szkoleniem praktykanta (§ 8) naczelnik urzędu powinien osobiście czuwać nad przebiegiem służby przygotowawczej i przydzielać praktykanta do poszczególnych działów. Powinien też kontrolować postępy pracy praktykanta zarówno w biurze, jak i poza biurem (§ 7) oraz czuwać nad jego zachowaniem się, starając się tą drogą wyrobić sobie opinję o kandydacie, jako o przyszłym urzędniku skarbowym.

Spostrzeżenia swe powinien notować w dzienniku przebiegu służby przygotowawczej każdego praktykanta, przesyłanym władzy po upływie każdego miesiąca (§ 16).

§ 15. Każdy praktykant winien prowadzić w okresie służby przygotowawczej dziennik przebiegu służby, według załączonego wzoru, w którym winien wyszczególniać codziennie w sposób zwięzły i treściwy wykonane przez siebie w danym dniu prace biurowe i pozabiurowe.

Jeżeli praktykant miał w tym czasie jakie trudności w pracy szkoleniowej (np. brak potrzebnych podręczników), winien o trudnościach tych nadmienić w dzienniku. Pozatem może praktykant wymienić swoje życzenia w zakresie dalszego przebiegu praktyki i przyszłych swych prac z nią związanych.

W dniu pierwszym każdego miesiąca praktykant winien przedłożyć dziennik naczelnikowi urzędu lub urzędnikowi, wyznaczonemu do nadzoru nad szkoleniem.

§ 16. Naczelnik urzędu lub wyznaczony do nadzoru nad szkoleniem urzędnik zbiera na podstawie dziennika pisemne uwagi o kandydacie od kierowników poszczególnych działów, w których praktykant odbywał przeszkolenie w danym okresie. Jeżeli nadzór nad szkoleniem wykonywał urzędnik, wyznaczony przez naczelnika urzędu, winien on zebrane uwagi zaopatrzyć swoją opinią, poczem winien wręczyć dziennik naczelnikowi urzędu wraz z uwagami kierowników poszczególnych działów oraz swemi uwagami.

Treścią uwag kierowników poszczególnych działów winno być potwierdzenie lub sprostowanie dziennika o przebiegu prac w danym dziale, osiągnięty przez praktykanta wynik w zaznajamianiu się z czynnościami działu, zauważone cechy indywidualne praktykanta, spostrzeżenia co do stopnia jego przydatności do służby skarbowej oraz o kierunku jego uzdolnień. Mogą być omówione także inne charakterystyczne zalety lub wady praktykanta.

Opinja urzędnika, wyznaczonego do nadzoru nad szkoleniem, ma dotyczyć treści zapisów w dzienniku praktykanta oraz treści uwag kierowników poszczególnych działów w tym sensie, czy uwagi te można uznać za trafne, a jeżeli nie — to dlaczego. Ponadto opinja ta ma obejmować ocenę zachowania się praktykanta w danym okresie.

Naczelnik urzędu po zapoznaniu się z treścią dziennika oraz zaznaczonych opinij i uwag wydaje potrzebne zarządzenia poczem dziennik wraz ze sprawozdaniem i krótkiem przytoczeniem treści wydanych ewentualnie zarządzeń przesyła swej władzy do dnia 5 każdego miesiąca.

Władza II instancji po zapoznaniu się z treścią dziennika wpisuje odpowiednie dane do wykazu przebiegu praktyki i najdalej w ciągu tygodnia zwraca dziennik naczelnikowi urzędu wraz ze swemi zarządzeniami.

§ 17. Dyrektor Izby skarbowej (Dyrektor Ceł) powinien przy sposobności lustracji podległych urzędów osobiście interesować się przebiegiem służby przygotowawczej kandydatów i postępami praktyki. W tym celu powinien odbyć z każdym praktykantem kollokwium w celu przekonania się o stopniu inteligencji praktykanta oraz o osiągniętych przez niego w okresie służby przygotowawczej wynikach. Uwagi swe Dyrektor Izby Skarbowej (Dyrektor Ceł) wpisuje do dziennika przebiegu służby przygotowawczej (§ 14).

§ 18. Po upływie każdego kwartału Dyrektor Izby Skarbowej (Dyrektor Ceł) wzywa wszystkich praktykantów ze swego okręgu i odbywa z nimi przy współudziale fachowych urzędników Izby zbiorowe kollokwium.

Wynik kollokwium winien być wpisany do dziennika przebiegu służby przygotowawczej (§ 16).

§ 19. Po ukończeniu służby przygotowawczej w urzędzie I instancji praktykant przechodzi teoretyczny kurs przeszkolenia we władzy II instancji.

Na kursach teoretycznego przeszkolenia praktykanci mogą być grupowani przy jednej Izbie Skarbowej (Dyrekcji Ceł) z kilku Izb (Dyrekcyj) według specjalnych dziedzin (§ 4), w których głównie odbywali przeszkolenie w urzędach I instancji.

Po ukończeniu kursu każdy praktykant winien być poddany egzaminowi, którego wynik wpisuje się do dziennika przebiegu służby przygotowaczej (§ 16).

§ 20. Po ukończeniu kursu teoretycznego praktykant przechodzi na dalszą praktykę do władzy II instancji, gdzie rozpoczyna pracę w Wydziale Ogólnym, w którym zapoznaje się kolejno z organizacją kancelarji oraz z organizacją i czynnościami poszczególnych oddziałów (referatów). Następnie zapoznaje się kolejno w sposób ogólny z organizacją i czynnościami innych wydziałów, z wyjątkiem tego wydziału do zakresu którego należy wyznaczona mu dziedzina specjalna (§ 4).

Plan prac w poszczególnych wydziałach winien być tak ustalony, ażeby praktykant mógł go przerobić najdalej w ciągu dwóch miesięcy. Po upływie tego okresu praktykant przechodzi do wydziału, do zakresu którego należy wyznaczona mu dziedzina specjalna (§ 4). Tu zapoznaje się ogólnie ze sposobem załatwiania typowych spraw, wchodzących w zakres czynności wydziału, szczegółowo zaś — z załatwianiem spraw z dziedziny specjalnej.

§ 21. Nad przebiegiem służby przygotowawczej we władzy II instancji czuwa i wyznacza praktykantów do poszczególnych wydziałów — naczelnik wydziału ogólnego.

§ 22. Postanowienia §§ 11 i 17 mają analogiczne zastosowanie w okresie służby praktykanta we władzy II instancji z tą zmianą, iż ustalony § 11 okres służby przygotowawczej trwa we władzy II instancji w granicach 6 miesięcy, licząc w tem okres kursu teoretycznego (§ 19).

Postanowienia § 15 mają analogiczne zastosowanie do służby przygotowawczej we władzy II instancji, z tą zmianą, że dziennik przebiegu służby przygotowawczej winien być przedstawiany naczelnikowi wydziału ogólnego wraz z uwagami naczelników wydziałów fachowych, w których praktykant odbywał przeszkolenie w danym okresie.

Naczelnik Wydziału Ogólnego przedkłada dziennik wraz ze swemi uwagami Dyrektorowi Izby Skarbowej (Dyrektorowi Ceł) do przejrzenia.

§ 23. Po zakończeniu służby przygotowawczej praktykant składa podanie o dopuszczenie go do egzaminu praktycznego. Przebieg egzaminu praktycznego normują osobne przepisy.

§ 24. Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1935 r.

Minister Skarbu:
(—) *Wł. Zawadzki.*

476.

OBWIESZCZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 1 grudnia 1934 r.

w sprawie ogłoszenia jednolitego tekstu ustawy z dnia 24 marca 1933 r. o ułatwieniach dla instytucyj kredytowych, przyznających dłużnikom ulgi w zakresie wierzytelności rolniczych.

Na podstawie art. 3 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934 r. w sprawie zmiany ustawy o ułatwieniach dla instytucyj kredytowych, przyznających dłużnikom ulgi w zakresie wierzytelności rolniczych (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 840) ogłaszam jednolity tekst ustawy o ułatwieniach dla instytucyj kredytowych, przyznających dłużnikom ulgi w zakresie wierzytelności rolniczych z uwzględnieniem zmian i uzupełnień, wprowadzonych rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 840) z zastosowaniem nowej numeracji działów, artykułów i ustępów.

Minister Skarbu:
(—) *Wł. Zawadzki.*

Załącznik do obwieszczenia Ministra Skarbu z dnia 1 grudnia 1934 r. (poz. 476).

USTAWA

z dnia 24 marca 1933 r.

o ułatwieniach dla instytucyj kredytowych, przyznających dłużnikom ulgi w zakresie wierzytelności rolniczych.

I. Pomoc dla instytucyj kredytowych.

Art. 1.

(1) Upoważnia się Ministra Skarbu do udzielania pomocy w zakresie, przewidzianym ustawą niniejszą, spółdzielniom kredytowym, komunalnym kasom oszczędności, gminnym kasom pożyczkowo-oszczędnościowym, Galicyjskiej Kasie Oszczędności, Centralnej Kasie Spółek Rolniczych, Wojewódzkiemu Bankowi Pożyczkowemu w Poznaniu, Ukraińskiej Szczadnyci w Przemyślu, przedsiębiorstwom bankowym, wymienionym w art. 2, 3 i 119 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 17 marca 1928 r. o prawie bankowym (Dz. U. R. P. Nr. 34, poz. 321), bankom państwowym oraz wyjątkowo innym przedsiębiorstwom i spółdzielniom, nie zajmującym się czynnościami bankowemi, a oznaczonym przez Ministra Skarbu, pod warunkiem, że te instytucje i przedsiębiorstwa zawrą z dłużnikami układy, mające za przedmiot rozłożenie spłat i obniżenie oprocentowania wierzytelności rolniczych.

(2) Układy konwersyjne winny być zawierane na piśmie. Wierzytelności stanowiące przedmiot układu winny być wyrażone w złotych. Zawarcie układu, późniejsza zmiana warunków układu, zmiana podstawy prawnej zobowiązań objętych układami oraz zmiana wierzycieli lub dłużników zobowiązań objętych układami, nie powodują odnowienia pierwotnych zobowiązań.

Art. 2.

Na pomoc Skarbu Państwa, określoną w art. 1, przeznacza się 150.000.000 złotych.

Art. 3.

(1) Pomoc Skarbu Państwa wyniesie 50% strat, poniesionych przez instytucję lub przedsiębiorstwo na kapitale wierzytelności rolniczych, objętych układami, wymienionemi w art. 1. Pomoc Skarbu Państwa w związku z obniżeniem dłużnikom odsetek przy zawieraniu układów konwersyjnych ustalać będzie Minister Skarbu w drodze rozporządzeń.

(2) Minister Skarbu określać będzie wszelkie okoliczności, związane z udzieleniem tej pomocy, a między innemi, którym z instytucyj i przedsiębiorstw, wymienionych w art. 1, i w jakich kwotach będzie udzielona pomoc, jakie warunki muszą być dopełnione przez instytucje

i przedsiębiorstwa przed udzieleniem pomocy, na jakich warunkach muszą być zawierane układy z dłużnikami, co należy uważać za stratę w rozumieniu ustępu poprzedzającego, w jaki sposób straty te będą ustalane oraz jakie wierzytelności należy uważać za rolnicze.

(3) Udzielenie pomocy może być uzależnione od bezpłatnego przekazania na rzecz Skarbu Państwa wierzytelności, które zgodnie z ustaleniem, dokonanem w warunkach, określonych przez Ministra Skarbu, miałyby być odpisane na stratę.

Art. 4.

(1) Minister Skarbu ustala corocznie sumy potrzebne na wydatki, związane z udzieleniem pomocy, przewidzianej w artykułach poprzedzających, i wprowadza je do budżetu.

(2)Upoważnia się Ministra Skarbu niezależnie od pomocy, przewidzianej w artykułach poprzedzających, do udzielania pomocy bankom państwowym z lokat Skarbu Państwa, znajdujących się w tych bankach. Pomoc, udzielana w tym trybie, nie jest ograniczona przepisami art. 2 i 3.

II. Bank Akceptacyjny.

Art. 5.

Upoważnia się Ministra Skarbu:

1) do założenia instytucji kredytowej pod nazwą „Bank Akceptacyjny", której zadaniem będzie udzielanie kredytu akceptacyjnego oraz przeprowadzenie innych operacyj przewidzianych w ustawie niniejszej i w statucie Banku;

2) do obejmowania części lub całości kapitału zakładowego powyższej instytucji;

3) do pokrywania obejmowanego kapitału zakładowego w gotowiźnie lub walorami, w szczególności walorami funduszu, stworzonego na podstawie części IV-ej pkt. 1 lit. f) załącznika do rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 13 października 1927 r. o planie stabilizacyjnym i zaciągnięciu pożyczki zagranicznej (Dz. U. R. P. Nr. 88, poz. 789).

Art. 6.

Przy banku Akceptacyjnym będzie działał Komitet Konwersyjny, którego organizację i zakres działania ustali Minister Skarbu w drodze rozporządzeń.

Art. 7.

Bank Akceptacyjny będzie założony jako spółka akcyjna, zgodnie z przepisami rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 17 marca 1928 r .o prawie bankowem (Dz. U. R. P. Nr. 34, poz. 321) z tem, że ogólna suma zobowiązań powyższej instytucji nie może przenosić dwudziestokrotnej sumy jej kapitałów własnych (zakładowego i rezerwowych).

Art. 8.

(1) Skarb Państwa obejmuje poręką za 30% ogólnej sumy zobowiązań Banku Akceptacyjnego, ustalonych w bilansie likwidacyjnym tej instytucji, sporządzonym według stanu z dnia, w którym powzięta będzie uchwała o likwidacji.

(2) Ogólna odpowiedzialność Skarbu Państwa z tytułu tej poręki nie może jednak przekroczyć 120.000.000 złotych.

(3) Do ogólnej sumy zobowiązań Banku Akceptacyjnego wymienionych w ust. (1) nie zalicza się obligacyj, emitowanych przez Bank Akceptacyjny na podstawie art. 9 ustawy niniejszej, które zaopatrzone są specjalną gwarancją Skarbu Państwa.

Art. 9.

Bank Akceptacyjny ma prawo emitować własne obligacje, które służyć będą do przejmowania wierzytelności rolniczych instytucyj kredytowych. Obligacje te są poręczone przez Skarb Państwa. Ogólna suma obligacyj Banku Akceptacyjnego nie może przekraczać 100.000.000 złotych. Szczegółowe przepisy, dotyczące zasad emisji obligacyj, a w szczególności zabezpieczenia, umarzania i oprocentowania tych obligacyj, dokonywania operacyj temi obligacjami oraz innych warunków emisji — ustalać będzie Minister Skarbu w drodze rozporządzeń.

Art. 10.

(1) Wierzytelności i ich zabezpieczenia łącznie z zabezpieczeniami hipotecznemi, służące za podkład kredytów akceptacyjnych, będą wpisywane przez instytucje wierzycielskie do osobnego rejestru Banku Akceptacyjnego, którego sposób prowadzenia określa Minister Skarbu w drodze rozporządzenia. Z chwilą wpisania powyższych wierzytelności do rejestru Bankowi Akceptacyjnemu służyć będzie prawo zastawu na tych wierzytelnościach oraz na zabezpieczeniach osobistych i rzeczowych tych wierzytelności. Prawo zastawu, służące Bankowi Akceptacyjnemu, w niczem nie narusza praw i obowiązków instytucji wierzycielskiej i dłużnika, wynikających z układu. Wgląd do rejestru dozwolony jest każdemu, kto wykaże w tem usprawiedliwiony interes.

(2) Wierzytelności i ich zabezpieczenia, wpisane do rejestru, jak również wpływy na spłatę kapitału i odsetek tych wierzytelności stanowić będą w majątku instytucji, która uzyskała kredyt, osobną masę, służącą na zaspokojenie należności Banku Akceptacyjnego. Wierzytelności te i ich przynależności nie mogą być przedmiotem przelewu, potrącania z wzajemnemi roszczeniami dłużnika, ani przedmiotem egzekucji ze strony osób trzecich oraz nie mogą być wciągnięte do masy upadłości instytucji wierzycielskiej.

(3) Przy wierzytelnościach i zabezpieczeniach hipotecznych prawa Banku Akceptacyj-

nego, wynikające z wpisu wierzytelności do rejestru, winny być na żądanie Banku Akceptacyjnego ujawnione w księdze hipotecznej przez wpisanie wzmianki, że wierzytelność hipoteczna wpisana jest do rejestru Banku Akceptacyjnego. Wzmianka ta będzie wpisana do wykazu hipotecznego na jednostronny wniosek instytucji wierzycielskiej lub Banku Akceptacyjnego. Podstawą do zeznania wniosku będzie pismo instytucji wierzycielskiej lub Banku Akceptacyjnego bez potrzeby uwierzytelnienia podpisów. Wykreślenie wzmianki może nastąpić tylko na wniosek Banku Akceptacyjnego lub na wniosek instytucji wierzycielskiej za zezwoleniem Banku Akceptacyjnego, wyrażonem na piśmie, bez potrzeby uwierzytelnienia podpisów.

(4) Żadne przeszkody, wynikające z obowiązujących przepisów lub treści księgi hipotecznej, nie tamują uskutecznienia wpisu lub wykreślenia wzmianki.

(5) Na obszarze, na którym obowiązuje prawo o ustaleniu własności dóbr nieruchomych z 1818 r. i prawo o przywilejach i hipotekach z 1825 r., wzmianka, określona w ust. (3) artykułu niniejszego, może być wciągnięta do księgi hipotecznej w trybie przepisanym w art. 15 a i 15 b prawa o ustaleniu własności dóbr nieruchomych, o przywilejach i hipotekach, zawartego w rozporządzeniu Komisarza Generalnego Ziem Wschodnich z dnia 31 sierpnia 1919 r. (Dz. U. R. P. z 1928 r. Nr. 53, poz. 510).

Art. 11.

(1) Księgi Banku Akceptacyjnego, wypisy z nich podpisane w sposób statutem przewidziany i zaopatrzone w pieczęć Banku, wszelkie pisemne oświadczenia Banku, zawierające decyzje, pełnomocnictwa, zobowiązania lub zwolnienia od zobowiązań, albo zrzeczenia się praw, w ten sam sposób przez Bank Akceptacyjny wystawiane, mają moc dowodową dokumentów publicznych oraz aktów, na podstawie których mogą być wnoszone wpisy do hipoteki; wykazy zaległości oraz wypisy z rejestru (art. 10), o ile są zaopatrzone stwierdzeniem, że należność prawnie dojrzała do egzekucji, mają moc prawną tytułów wykonawczych, bez potrzeby wyjednywania dla nich sądowych klauzul wykonalności. Na podstawie wyżej wymienionych tytułów wykonawczych Bankowi Akceptacyjnemu służy prawo prowadzenia egzekucyj, zarówno z majątku instytucji wierzycielskiej, jak i z majątku dłużnika, który zawarł z tą instytucją układ.

(2) Egzekucja należności Banku Akceptacyjnego odbywać się będzie — według uznania Banku Akceptacyjnego — bądź w trybie kodeksu postępowania cywilnego, bądź w trybie egzekucji administracyjnej. O ile należności te będą ściągane w trybie egzekucji administracyjnej, do egzekucji takiej będą stosowane — na czas obowiązywania ustawy z dnia 10 marca 1932 r. o przejęciu egzekucji administracyjnej przez władze skarbowe oraz o postępowaniu egzekucyjnem władz skarbowych (Dz. U. R. P. Nr. 32, poz. 328), — przepisy tej ustawy oraz rozporządzeń wydanych na jej podstawie.

(3) W razie sprzedaży nieruchomości przez Bank Akceptacyjny, nie będą stosowane żadne ograniczenia, dotyczące nabywców nieruchomości ziemskich, z wyjątkiem ograniczeń, stosowanych względem cudzoziemców.

Art. 12.

Jeżeli przy udzielaniu kredytu akceptacyjnego pośredniczy między instytucją wierzycielską, która zawarła układ z dłużnikiem, a Bankiem Akceptacyjnym inna instytucja wierzycielska (instytucja pośrednicząca), wówczas wszelkie uprawnienia i przywileje Banku Akceptacyjnego, wynikające z przepisów ustawy niniejszej, służą Bankowi Akceptacyjnemu, zarówno w stosunku do instytucji pośredniczącej, instytucji wierzycielskiej, zawierającej układ, jak i do dłużnika.

Art. 13.

Bank Akceptacyjny jest wolny od wszelkich podatków państwowych i samorządowych, jako też od opłat stemplowych od pokwitowań oraz podań i świadectw, z wyjątkiem podatku od nieruchomości i podatku gruntowego.

III. Ulgi.

Art. 14.

Wolne od opłat stemplowych są:

1) pisma, dotyczące założenia Banku Akceptacyjnego i powiększenia jego kapitału zakładowego;

2) pisma, stwierdzające układy wymienione w art. 1 lub stwierdzające ustanowienie zastawu, hipoteki lub poręczenia — celem zabezpieczenia wierzytelności, stanowiących przedmiot układów, pisma, stwierdzające przedłużenie terminu płatności tych wierzytelności lub ich zmianę;

3) obligi, stwierdzające zobowiązania Banku Akceptacyjnego i zobowiązania wobec Banku Akceptacyjnego, oraz pisma, stwierdzające ustanowienie na rzecz Banku Akceptacyjnego zastawu, hipoteki lub poręczenia;

4) weksle, wystawione lub akceptowane przez Bank Akceptacyjny;

5) pisma, stwierdzające przelew wierzytelności, stanowiącej przedmiot układu (art. 1), na rzecz Banku Akceptacyjnego, Państwowego Banku Rolnego, lub na rzecz instytucji kredytowej, wskazanej na piśmie przez Bank Akceptacyjny.

Art. 15.

Minister Sprawiedliwości może w drodze rozporządzenia zwolnić całkowicie lub częściowo od wszelkich opłat sądowych (hipotecznych) czynności, które pozostają w związku

z wykonaniem przepisów ustawy niniejszej, jak również obniżyć przewidziane w obowiązujących przepisach wynagrodzenie notarjuszów i pisarzów hipotecznych za te czynności.

IV. Inne przepisy.

Art. 16.

Jeżeli układy konwersyjne i dokumenty, wystawione celem zabezpieczenia praw instytucyj wierzycielskich (wierzycieli) — z wyjątkiem dokumentów, mających być podstawą czynności hipotecznych i weksli — mają podpisywać osoby niepiśmienne, należy odpowiednio stosować przepisy ustawy z dnia 23 marca 1929 r. o wystawianiu skryptów dłużnych i pokwitowań przez osoby, nie umiejące lub nie mogące pisać (Dz. U. R. P. N.r 25, poz. 260), nawet gdy chodzi o osoby nie umiejące lub nie mogące czytać.

Art. 17.

(1) W przypadkach, gdy dłużnikami instytucyj wierzycielskich są posiadacze gospodarstw wiejskich grupy A i B ,określonych w art. 3 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934 r. o konwersji i uporządkowaniu długów rolniczych (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 841), na instytucji wierzycielskiej ciąży obowiązek zawarcia układu. W stosunku do posiadaczy gospodarstw wiejskich grupy B obowiązek ten ciąży na instytucji wierzycielskiej tylko wówczas, jeżeli zadłużenie tych posiadaczy nie przewyższa 75% zrewidowanego szacunku instytucyj ziemskiego kredytu długoterminowego.

(2) W przypadkach, gdy w myśl ustępu poprzedzającego na instytucji wierzycielskiej ciąży obowiązek zawarcia układu, urzędy rozjemcze będą mogły na wniosek dłużnika wydać postanowienie, na podstawie którego postępowanie egzekucyjne prowadzone przez instytucję wierzycielską z majątku dłużnika będzie mogło ulec zawieszeniu. W razie zawieszenia egzekucji dłużnik będzie jednak obowiązany dokonywać spłaty długu i odsetek w takiej wysokości, jaka ustalona będzie dla układów zawieranych przez instytucje wierzycielskie z określonemi kategorjami dłużników. Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości, wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu, określi tryb postępowania oraz szczegółowe warunki, na jakich urzędy rozjemcze będą mogły wydawać powyższe postanowienia, jak również oznaczy skutki tych postanowień na postępowanie egzekucyjne.

(3) W przypadkach, gdy na instytucji wierzycielskiej ciąży obowiązek zawarcia układu, a zawarcie tego układu nie dochodzi do skutku, Komitet Konwersyjny orzekać będzie na wniosek dłużnika lub instytucji wierzycielskiej, z czyjej winy nie zawarto układu. W razie ustalenia, że układ nie doszedł do skutku z winy instytucji wierzycielskiej, będą miały zastosowanie w stosunku do dłużnika i instytucji wierzycielskiej przepisy rozdziału V rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934 r. o konwersji i uporządkowaniu długów rolniczych. Komitet Konwersyjny może zwrócić się do urzędu rozjemczego o ustalenie okoliczności, wymienionych w art. 8 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934 r. o konwersji i uporządkowaniu długów rolniczych. W razie stwierdzenia, że układ nie doszedł do skutku z winy dłużnika, Komitet Konwersyjny może go pozbawić dobrodziejstw wypływających z ustępu poprzedzającego. Tryb postępowania Komitetu Konwersyjnego w sprawach wyżej wymienionych ustala Minister Skarbu w drodze rozporządzenia.

Art. 18.

Żadne postanowienia umów lub innych tytułów, powstałych przed wejściem w życie ustawy niniejszej, nie stoją na przeszkodzie zastosowaniu jej przepisów. Postanowienia takie są nieważne, co nie powoduje jednak nieważności pozostałych postanowień tych umów lub innych tytułów.

V. Przepisy końcowe.

Art. 19.

Wykonanie ustawy niniejszej porucza się Ministrowi Skarbu.

Art. 20.

Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 22 grudnia 1934 r. Nr. 109, poz. 973).

477.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU T. 37

z dnia 21 grudnia 1934 r.

L. D. IV. 37103/2/34

w sprawie stosowania zaświadczeń wywozowych, opiewających na papierówkę do odpadków tartacznych.

Do

Dyrekcji Ceł w Warszawie, we Lwowie, w Poznaniu, w Mysłowicach, w Gdańsku.

Do

Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Do

Urzędu Celnego w Gdyni.

Ministerstwo Skarbu niniejszem wyjaśnia, że odpadki tartaczne z drzewa świerkowego i jodłowego w trzaskach i zrzynach o szerokości do 7 cm. włącznie, o nieregularnych kształtach, złączone w pęczki wiązane do 1,5 metra długości, uważa się za papierówkę.

W związku z powyższem poleca się honorować wystawiane przez Ministerstwo Przemysłu i Handlu zaświadczenia wywozowe, opiewające na papierówkę przy odprawie na wywóz przesyłek odpadków tartacznych o cechach wyżej podanych, przeznaczonych do fabryk celulozy.

Zaświadczenia Ministerstwa Przemysłu i Handlu wydawane na papierówkę opiewać mogą na ilości 2, 5, 10, 15 i 30 tonn.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski*

478.

WYKŁADNIA USTAWY

o opłatach stemplowych, ustalona przez Ministerstwo Skarbu.

Skrót: u. o. s. — ustawa o opłatach stemplowych z dn. 1 lipca 1926 r. (DURP. z 1932 r. Nr. 41, poz. 413). r. w. s. — rozporządzenie wykonawcze z dnia 10 października 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 99, poz. 812).

421. (art. 160) Uwolnienie od opłaty stemplowej, przewidziane w punkcie 4 art. 160 u. o. s. oraz wiążące się z tem uwolnieniem postanowienia art. 161 (ustępu przedostatniego) u. o. s. tudzież §-u 187 r. w. s. mają zastosowanie również w zakresie wykonania umowy pomiędzy Rzecząpospolitą Polską a Rzeszą Niemiecką o ubezpieczeniu społecznem z dnia 11 czerwca 1931 r. (Dz. U. R. P. Nr. 65 z 1933 r., poz. 487). Ta teza prawna jest wyraźnie wypowiedziana w art. 14 powołanej umowy (L. D. V. 43203/5/34).

KOMUNIKAT 1

w sprawie maszynowego wytłaczania znaków stemplowych.

Ministerstwo Skarbu decyzją z dnia 20 grudnia 1934 r. L. D. V. 43083/5 udzieliło Bolesławowi Balcerowi w Katowicach zezwolenia na sprzedaż maszyn do stemplowania, przewidzianego w § 2 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 25 lutego 1932 r. w sprawie maszynowego wytłaczania znaków stemplowych (Dz. U. R. P. Nr. 33, poz. 349) na sprzedaż maszyn do stemplowania osobom, mającym mieszkanie lub siedzibę na obszarze województw: kieleckiego, krakowskiego, lubelskiego, lwowskiego, pomorskiego, poznańskiego, stanisławowskiego, śląskiego, tarnopolskiego i wołyńskiego. Zezwolenie to obejmuje trzy typy maszyn do stemplowania, a mianowicie:

Typ I, którego opis został ogłoszony w Nr. 23 Dziennika Urzędowego Ministerstwa Skarbu z roku 1932 (str. 316 — 318),

Typ II, którego opis został ogłoszony w Nr. 32 Dziennika Urzędowego Ministerstwa Skarbu z roku 1933 (str. 305 — 307),

Typ III, którego opis jest ogłoszony w niniejszym numerze Dziennika Urzędowego.

KOMUNIKAT 2

w sprawie maszynowego wytłaczania znaków stemplowych.

Ministerstwo Skarbu decyzją z dnia 20 grudnia 1934 r. zmieniając swoją decyzję z dnia 13 listopada 1933 r. L. D. V. 42717/5, ogłoszoną w Nr. 32 Dziennika Urzędowego z 1933 r. na str. 305 — 307, ograniczyło zezwolenie, zawarte w powołanej decyzji w ten sposób, że Zygmunt Bobownik jest uprawniony obecnie do sprzedaży maszyn do stemplowania jedynie odbiorcom, mającym mieszkanie lub siedzibę na obszarze m. st. Warszawy oraz województw: białostockiego, łódzkiego, nowogródzkiego, poleskiego, warszawskiego i wileńskiego.

Zarazem Ministerstwo Skarbu udzieliło Zygmuntowi Bobownikowi zezwolenia, przewidzianego w § 2 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 25 lutego 1932 r. w sprawie maszynowego wytłaczania znaków stemplowych (Dz. U. R. P. Nr. 33, poz. 349), a obejmującego sprzedawanie na wyżej wymienionym obszarze maszyn nowego typu, oznaczonego jako Typ III. Cechy charakterystyczne tego Typu są następujące:

I. Budowa maszyny.

Maszyna składa się: z pokrywy i z części wewnętrznej. Na pokrywie, która jest sporządzona z blachy żelaznej, na stronie przedniej jest uwidoczniona kolorem złotym firma Taxograph. Na stronie tylnej w prawym boku jest przymocowana tabliczka metalowa, na której są umieszczone: a) wyrazy „Maszyna Taxograph. Typ III", b) numer fabryczny, składający się z cyfr arabskich, c) numer licencji (§ 6 rozporządzenia z dnia 25/II. 1932 r. Dz. U. R. P. Nr. 33, poz. 349).

W pokrywie znajduje się 13 otworów, których funkcje są następujące:

Po stronie lewej znajdują się:

1) otwór, z którego wystaje datownik i

2) otwór do wyjmowania względnie wkładania ruchomej części aparatu do farbowania.

Datownik składa się z 4-ch pierścieni, z których pierwszy od zewnątrz zawiera cyfry na oznaczenie roku, drugi cyfry na oznaczenie miesiąca, trzeci na oznaczenie jednostki daty dnia, czwarty na oznaczenie dziesiątki daty dnia (a zatem tylko cyfry 1, 2, 3). Powyżej otworu, przeznaczonego dla datownika, jest na pokrywie kolorem złotym uwidoczniona strzałka pionowa, skierowana wdół i wskazująca miejsce, w którem należy umieścić cyfry, tworzące datę, jaka ma być wytłoczona w znaku stemplowym. Powyżej tej strzałki jest uwidoczniona kolorem złotym strzałka pozioma, wskazująca kierunek obrotu pierścieni.

Po stronie przedniej znajduje się:

3) okienko, wskazujące stan liczników: głównego i ubocznego. Pierwszy zajmuje większą część okienka po jego stronie prawej i składa się z 8 cyfr, z których pierwsze sześć wyrażają złote, ostatnie dwie wyrażają grosze (cyfry złotowe są oddzielone od groszowych smugą czerwoną); drugi zajmuje mniejszą część okienka po jego stronie lewej i składa się z 4 cyfr. Cyfry obu liczników są umieszczone w otworkach, wykonanych w blasze, której kolor po stronie przeznaczonej dla licznika głównego jest czarny, a po stronie, przeznaczonej dla licznika ubocznego — czerwony. Na pokrywie, na lewo od wspomnianej wyżej smugi czerwonej, jest uwidoczniony kolorem złotym znak „Zł", po stronie prawej znak „Gr";

4) drzwiczki, umożliwiające wkładanie i wyjmowanie taśmy kontrolnej;

5) otwór, zawierający aparat, zapomocą którego osoba, posługująca się maszyną, wskazuje maszynie należną opłatę stemplową. Aparat ten składa się z 5-ciu metalowych pasków, na których są na czarnem tle uwidocznione cyfry od 0 do 9, a mianowicie na trzech pierwszych paskach (od strony lewej) kolorem czerwonym, na dwóch następnych kolorem białym. W szczelinach pomiędzy paskami oraz na prawo od paska piątego są umieszczone dźwignie.

Po stronie prawej znajdują się:

6) otwór, z którego wystaje korba główna,

7) otwór, z którego wystaje oś, do której może być dołączona korba pomocnicza,

8) otwór, z którego wystaje suwak, przeznaczony do wprowadzania karty stemplowej,

9) otwór, z którego wystaje hamulec.

Na stronie tylnej znajdują się:

10) okrągłe okienko, przez które widać otwór zamka urzędowego,

11) otwór zamka prywatnego.

W części pokrywy, osłaniającej lewą część maszyny, a mianowicie w górnej ścianie tej lewej części, znajduje się:

12) otwór, zawierający wyłącznik aparatu wymienionego wyżej pod 5) (wyłącznik wartości).

13) Pokrywa po swej stronie lewej oraz z lewej części strony przedniej tudzież w prawej części strony tylnej jest przerwana, a w przestrzeni w ten sposób utworzonej znajduje się płyta niklowa, która ze wszystkich wymienionych trzech stron wystaje poza pokrywę i przylega do dolnej części owej przestrzeni. W tej płycie znajduje się większy otwór prostokątny oraz szczelina, w którą wchodzi jeden koniec włącznika (t. j. płyty niklowej, której drugi koniec jest stale przytwierdzony do górnej części aparatury, służącej do wytłaczania znaków stemplowych). Cała pokrywa spoczywa bezpośrednio na podstawie maszyny, sporządzonej z blachy niklowej, ta zaś podstawa spoczywa na 4-ch nóżkach, których część górna jest żelazna, część dolna gumowa.

Część wewnętrzna maszyny jest podzielona na dwie części oddzielone przegrodą żelazną, z których lewa zawiera aparaturę do wytłaczania znaków stemplowych, prawa — aparaturę kontrolną. Aparatura do wytłaczania znaków stemplowych składa się z dwóch części, które są przedzielone wymienioną wyżej płytą niklową. Poniżej płyty znajduje się walec gumowy, który na skutek działania korby głównej podnosi się nieco ponad poziom otworu prostokątnego, przyczyniając się do ruchu papieru, przeznaczonego do ostemplowania.

Część górna aparatu do wytłaczania znaków stemplowych zawiera u dołu aparat do farbowania, składający się z części nieruchomej i ruchomej. Część nieruchomą stanowią dwa wałki metalowe. Część ruchomą, wprowadzaną do maszyny zapomocą otworu, wymienionego wyżej pod 2), stanowi walec niklowy, powleczony filcem. Poza aparatem do farbowania znajduje się bęben mosiężny, chromo-niklowany. Ten bęben mieści kliszę dla znaku stemplowego i łączy się na lewo z datownikiem, a na prawo z osią, zaopatrzoną w koła zębate wrażliwe na poruszenie aparatu, wskazującego należną opłatę stemplową, a wymienionego wyżej pod 5).

Powyżej bębna, mieszczącego kliszę znaku stemplowego, znajduje się przestrzeń dla taśmy kontrolnej. Taśma kontrolna jest nawinięta na dwóch wałkach metalowych: przednim i tylnym. Tylny jest zaopatrzony po obu bokach w okrągłe tarczki metalowe.

Aparatura kontrolna (umieszczona w części prawej) zawiera u dołu oś, z którą łączy się korba pomocnicza. Powyżej znajduje się suwak dla karty stemplowej, a jeszcze wyżej na jednym poziomie licznik uboczny (po stronie lewej) i licznik główny. Licznik główny składa się z 8-miu, a licznik uboczny z 4-ch pierścieni. Każdy pierścień składa się z kilku pasków. Na jednym z pasków, który to rodzaj paska znajduje się we wszystkich pierścieniach, są uwidocznione kolorem czarnym cyfry 0—9. Wszystkie pierścienie licznika głównego i dwa pierścienie licznika ubocznego posiadają pasek, zawierający cyfry 0—9 w mniejszym formacie, wykonane wypukło. Cyfry, wykonane wypukło na pierścieniach licznika głównego, służą do uwidaczniania stanu licznika głównego na karcie stemplowej. Dwie cyfry, wykonane wypukło na dwóch wspomnianych wyżej pierścieniach licznika ubocznego, są przeznaczone do odbijania na karcie stemplowej dwóch ostatnich cyfr i jej numeru kolejnego. Dalsza grupa pasków tworzy koła zębate dwóch typów: a) z trybami większemi i b) z trybami drobnemi. Mianowicie w liczniku głównym znajdują się (od strony prawej ku lewej): 5 pierścieni, każdy zawierający pasek z trybami większemi, jeden pierścień, za-

wierający dwa paski, z których jeden ma tryby większe, drugi drobne i wreszcie dwa pierścienie, zawierające po jednym pasku zębatym z trybami drobnemi. W liczniku ubocznym skrajny pierścień po stronie prawej nie posiada koła zębatego; trzy dalsze są zaopatrzone w koła zębate o trybach drobnych. Licznik uboczny składa się ponadto z płytki, której ścianka, zwrócona ku dołowi, zawiera wyryty numer licencji. Powyżej tego systemu pierścieni znajduje się cienka oś, zaopatrzona w lewej połowie w 6 kółek zębatych, które wiążą się bezpośrednio z licznikiem ubocznym oraz z trzema pierścieniami licznika głównego.

U samej góry w części prawej znajduje się oś, składająca się z systemu 4-ch rur i jednego pręta, razem z 5-ciu części, odpowiadających 5-ciu cyfrom, liczby, wskazującej kwotę opłaty stemplowej. Na osi mniejwięcej w środku jej długości znajduje się pięć kół zębatych; każde z nich jest zaopatrzone w dźwignię. Każdą dźwignię można przesuwać w jednym lub drugim kierunku w szczelinie, z której ona wystaje. Na lewym końcu osi znajduje się dalsze koło zębate.

Wymienione środkowe koła zębate w liczbie 5 zazębiają się poniżej o 5 kół zębatych, umieszczonych na osi nieruchomej. Przy każdem z tych pięciu niższych kół zębatych znajduje się koło wydrążone; w każdym takim kole są zęby, przy nastawieniu na O schowane, a występujące nazewnątrz na skutek nastawienia aparatu, wskazującego kwotę należnej opłaty stemplowej (wymienionego wyżej pod 5). Mianowicie występuje taka ilość zębów, jaką wyraża wskazana cyfra (np. w razie nastawienia pierwszego koła od strony lewej, wskazującego ilość setek na 5, występuje 5 zębów). Koła zębate, umieszczone na osi nieruchomej, wiążą się bezpośrednio z kołami zębatemi licznika głównego.

Część prawa zawiera wreszcie oś, z którą wiąże sie korba główna. Na lewym końcu tej osi znajduje się koło zębate, wiążące się z takiem samem kołem wyżej już wymienionem. znajdującem się na lewym końcu osi złożonej z 4-ch rur i jednego pręta.

II. Działalność maszyny.

A. Zasady ogólne.

Wartość poszczególnego znaku stemplowego, wytłoczonego przez maszynę, nie może przewyższać 999 zł 99 gr.

Na skutek zasilenia maszyny jedną kartą stemplową maszyna wytłoczy znaki stemplowe, których łączna wartość nie przekroczy 999 zł 99 gr. Typ ten jest więc dostosowany do kart stemplowych za 1.000 zł.

B. Opis szczegółowy.

Maszyna staje się zdolną do stemplowania po założeniu taśmy kontrolnej, włożeniu ruchomej części aparatu do farbowania, w którem uprzednio zabarwiono walec filcowy, oraz po wprowadzeniu karty stemplowej do wnętrza maszyny. W tym ostatnim celu należy całkowicie wysunąć suwak, wymieniony wyżej pod 8 i położyć na nim kartę stemplową za 1.000 zł w ten sposób, by część niezadrukowana znajdowała się u góry. Następnie wsuwa się suwak do wnętrza, o ile to tylko jest możliwe, zakłada się korbę pomocniczą na oś, wymienioną wyżej pod 7) i przekręca się ją w prawo. Z tą chwilą suwak wraz ze znajdującą się na nim kartą stemplową są unieruchomione, a w liczniku ubocznym ukazuje się liczba 1 (przy wsunięciu drugiej karty liczba 2 i t. d.).

Celem ostemplowania w przypadku poszczególnym należy: 1) umieścić papier na płycie niklowej, 2) wskazać maszynie datę zapomocą obrotu pierścieni datownika, 3) wskazać maszynie kwotę opłaty stemplowej, 4) dokonać jednego obrotu korby głównej. Obrót korby główne, powoduje:

a) ruch papieru, b) wytłoczenie na nim znaku stemplowego, c) wytłoczenie znaku stemplowego na taśmie kontrolnej, d) wskazanie na liczniku głównym łącznej sumy znaków stemplowych, wytłoczonych od czasu ostatniego nastawienia licznika na O.

Jeżeli podatnik po dokonaniu ostemplowania zamierza następne pismo zaopatrzyć w znak stemplowy innej wartości, to celem uruchomienia aparatu, wskazującego maszynie należną opłatę stemplową, należy przesunąć do przodu wyłącznik wymieniony wyżej pod 12).

Korba główna da się obrócić tylko po uprzedniem naciśnięciu (obniżeniu) hamulca, wymienionego wyżej pod 9). Urządzenie to ma na celu precyzyjność obrotów korby głównej.

Z chwilą, gdy na podstawie pierwszej karty stemplowej zostały wytłoczone znaki stemplowe w łącznej kwocie 999 zł 99 gr, maszyna staje się niezdolną do dalszego stemplowania i uzyskuje tę zdolność tylko drogą następującej procedury: Po założeniu korby pomocniczej wykonywa się ruch w prawo, na skutek czego uzyskuje się możność wysunięcia suwaka wraz z kartą stemplową. Po włożeniu nowej karty stemplowej w sposób taki, jaki zastosowano do pierwszej karty, maszyna staje się znowu zdolną do pracy.

Karta, wydobyta z maszyny, jest zaopatrzona na stronie niezadrukowanej w następujące znaki, uwidocznione zapomocą licznika pobocznego: w liczbę ośmiocyfrową wskazującą ostatni stan licznika głównego, w numer licencji oraz dwie ostatnie cyfry numeru kolejnego karty stemplowej. Jeżeli znak stemplowy, który podatnik chce wykonać zapomocą danej karty stemplowej, przewyższa saldo podatnika, (jeżeli np. po wykonaniu znaków stemplowych w łącznej kwocie 990 zł, a zatem przy saldzie, wynoszącem 10 zł, podatnik wskazuje maszynie opłatę stemplową w kwocie 25 zł), maszyna

wytłacza wprawdzie żądany znak stemplowy, następnie jednak staje się niezdolną do pracy, a po wprowadzeniu nowej karty stemplowej jest zdolna do wytłoczenia tylko tej kwoty, która równa się różnicy między sumą 999 zł 99 gr, a nadwyżką sumy ostatnio wytłoczonego znaku stemplowego ponad saldo, jakie miał podatnik przed wykonaniem owego znaku (w przykładzie powyższym maszyna wytłoczy wprawdzie znak stemplowy za 25 zł, ale na podstawie nowej karty stemplowej wytłoczy znaki stemplowe w łącznej kwocie tylko 984 zł 98 gr).